

zoo'n schitterend voorwerp schijnt voor kleine [kinderen verbazend aantrekkelijk te wezen en neemt ze dadelijk voor u in. Maar anders zoo'n vader, zoo'n moeder, zoo'n peet, er moet in dit kleintje wel iets bizonders steken.

Men kent niet Blommers, als men niet zijne vrouw kent, en die haar kent en niet dadelijk met haar is ingenomen en niet haar zeer waardeert, beseft niet, wat eene goede, schrandere, zorgzame, altijd opgewekte en origineele vrouw is in een kunstenaarsleven.

Men moet maar eens bij Blommers komen, 's avonds, op het theeuur, in den huislijken kring. Een hoop kinderen aan de groote ronde tafel: Johanna, Bart, Marie, Bernardine, Pierre, Willem, Henriëtte; het kleinste, Thérèse, nog in de bovenwereld. Allen aardige, levendige, lieve, guitige gezichten, gelijk trouwens blijken kan uit de reproductiën die men onder de illustratiën vindt, al is de jeugd, sedert deze portretten werden gemaakt, al weer een jaartje of wat

ouder geworden. Ze vermaken zich onder elkander, of zitten aan hun lessen, mengen niet zich in het discours der ouderen, tenzij ze er worden in gehaald en als de drukte van het troepje wat te groot wordt en het gesprek der ouderen zou dreigen te overstemmen, is één woord, één oogopslag van Mevrouw Blommers voldoende, om den storm te bezweeren. Achtereenvolgens, naar rang van waardigheid en ouderdom, verdwijnen ze naar boven, op niet veel meer dan een wenk, zonder dat de bezoeker er veel van merkt, dan dat ze voor dien nacht afscheid nemen.

„Orde moet er wezen,” zegt Mevrouw Blommers, „anders was het met al dat levendige goedje niet uit te houden.”

Orde en regelmaat is er, dan en altijd; men gevoelt het dadelijk en weet dat men eene uitnemende huismoeder voor zich heeft.

Niet echter de huismoeder alleen: óók de opgewekte, liefdevolle levensge-

Krijtstudie.